

Panteó família Pereanton i Forns

Granollers

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Camí del Cementiri s/n, 08400-GRANOLLERS
Emplaçament: Dalt d'un turó que domina el municipi

Coordenades:

Latitud: 41.60909
Longitud: 2.29998
UTM Est (X): 441672
UTM Nord (Y): 4606612

Classificació

Número de fitxa: 08096-262
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Element arquitectònic
Estil / època: Contemporani Modernisme
Segle: XIX-XX
Estat de conservació: Bo
Protecció: Inexistent
Observacions protecció: PEPHA nou Fitxa. Núm. S-04,
Accés: Restringit
Ús actual: Social
Titularitat: Privada
Titular: Ref. cad.: 019A09001
Autor de la fitxa: ARQUEOCIÈNCIA - J. M. Huélamo
Data de registre de la fitxa: dt., 01/01/2002 - 01:00

Descripció

Panteó al terra, que es troba al costat dret de l'entrada al cementiri. Es troba emmarcat per un cancell baix fet per una tira recta de ciment suportada per columnetes del mateix material. Al terra hi ha una gran llosa de pedra, que cobreix l'entrada al panteó on hi ha una inscripció que indica "Família Pereanton Forns" en lletres de grafia modernista. Al darrera hi ha una petita peanya sobre la que es pot veure la figura d'un àngel dempeus col·locant una corona martirial en una columna circular escapçada per la seva part superior.

Observacions:

Proposta de protecció al nou PEPHA Fitxa. Núm. S-05

Història

L'actual emplaçament no és l'únic que ha tingut, abans ha estat en altres localitzacions. abans de l'actual, el cementiri estava al final dels Caputxins, a la dreta, al costat de l'antic hospital i asil. Aquest va quedar clos l'any 1894, quan es va construir el nou, al Ramassà. El cementiri era un clos quadrat, amb xiprers arrencats tot al voltant i altres que feien una creu, amb una placeta al mig, on era aixecat un obelisc. A l'esquerra del tancat, hi havia una capella amb una grossa imatge del Crist (GARRELL, 1960). abans el taüt era portat a pes de braços i era entrat a l'església, on es cantava l'absolta "in corporis". Després, una disposició ministerial establí que a les esglésies sols podien entrar-hi els familiars del finat i el seguiment del dol. D'ençà de l'any 1894, els difunts foren duts en cotxe de cavalls al cementiri, i des del 1924 hi són portats en automòbil. El primer que gaudí d'aquesta millora fou Quirze Massana, que fou popular pastisser i "barman", a qui tothom coneixia més per En "Quirico" (GARRELL, 1960). Una vegada inaugurat el nou cementiri, el seguici arribava a la carretera de Cardedeu, a tocar de la via del carril; més tard, el dol s'acomodava més avall, en el Casalot, davant d'una capella dedicada a la verge de Montserrat que hi havia prop de can Guidons... Quan el que el que havia mort era un jove o una noia, era costum que els seus amics i companys de treball anessin a l'enterrament amb atxes de cera i formaven doble renglera als costats del cotxe funerari; després, aquest seguici anava davant del cotxe fins que va desaparèixer el costum. També, quan moria un soci del Cor, els components de la societat anaven a l'enterrament amb llurs barretines vermelles posades damunt de l'espatlla, eren presidits per l'estendard i els acompanyava una orquestra, que interpretava marxes fúnebres (la de Chopin, perquè no en tenien d'altra); i si el finat era soci del casino o d'altres societats, hi anaven els conserges d'aquestes, amb les ensenyes corresponents. Els serveis públics van tenir grans millores en el darrer terç del segle XIX: l'enllumenat de petroli (1872), substituït pel de gas (1881), Correus i Telègrafs (abans de 1885), l'Escorxador Municipal (1876), el cos de Bombers (1878) i la nova estació del Nord (1886) i el nou Cementiri (1894) (SESÉ, 1987b). A la Festa Major de 1890 es va col·locar la primera pedra del nou cementiri, que es va inaugurar per la Festa Major del 1894 i els nous cotxes del servei funerari, fent-se una gran cercavila des de la Plaça Gran fins el Cementiri. També es va pagar l'enterro al primer veí de la Vila que va tenir la "sort de morir després de feta la presa de possessió del cementiri", segons deia un ban oficial de l'Ajuntament. Uns actes festius, evidentment, singulars (CRUZ, 1993).

Bibliografia

CRUZ I CORRAL, Francesc (1993) La Festa Major. Granollers, 1857 - 1993. Col. Coneguem Granollers, Núm. 7, Granollers: Ajuntament de Granollers. CUSPINERA I FONT, Lluís et al. (2001) Pla especial de protecció del Patrimoni Històric-Arquitectònic de Granollers. Granollers; GARRELL I ALSINA, Amador (1960) Granollers, vila oberta, Granollers, Gràfiques Garrell.; MUSEU DE GRANOLLERS. CIÈNCIES (2001) Arbres d'interès local de Granollers. Llista prèvia Barcelona: Comissió de Cooperació de Museus Locals de les comarques barcelonines, Diputació de Barcelona. SESÉ, Jaume (1987b) 2. El creixement industrial. Granollers al segle XIX, Col. Coneguem Granollers, núm. 2.,

